

شمال عراق امن نیست!

از مریم نمازی، دبیر فدراسیون
۳۱ اکتبر ۱۹۹۹

امکان بقتل می‌رسانند. زنان در آن منطقه زیر خشونت و قتل ناموسی زندگی می‌کنند. جنگ بین احزاب ارتجاعی کرد و نقض جدی حقوق بشر توسط آنان همه باعث شده است که یک میلیون از سه میلیون جمعیت کردستان عراق آواره داخلی باشند و همچنین جان و امنیت پناهندگان ایرانی در خطر جدی باشد. در عرض کمتر از دو ماه، هشت نفر ترور و یک نفر ربوده شده است. فعالین فدراسیون در آن منطقه مانند دیگر افراد در نامنی بسر می‌برند. دو تن از آنان برای چند روز زندانی شده بودند و جدیداً چند تن از آنان تهدید به ترور شده‌اند.

تحت این شرایط اسفناک، تقریباً ۳۷۰۰ پناهنده ایرانی بدون کمترین امکانات معیشتی و بهداشتی و در بدترین شرایط مالی و بدون اینکه در رابطه با وضعیت پناهندگی شان و انتقال به کشور سوم اقدامی صورت گیرد، در شمال عراق برای سالهای متمادی بسر می‌برند. دفتر سازمان ملل مستقر در ترکیه از پذیرش بخشی از پناهندگان ایرانی که خود را به ترکیه می‌رسانند ممانعت بعمل می‌آورد و از آنها می‌خواهد مجدداً به شمال عراق مراجعه کنند. اما هیچ کشور پناهنده‌پذیری هئیت دیپلماتیک در منطقه ندارد که با پناهندگان مستقیماً مصاحبه کنند. در حالی که چهار کشور اسکاندیناوی کیسهای تعدادی را در گذشته بررسی و قبول کرده‌اند، کلاً تعداد ناچیزی را طی این چند سال به کشور خود اعزام کرده‌اند. در حالی که سازمان ملل به پناهندگان ایرانی قول داده بود که ۲۰۰۰ نفر را تا آخر سال ۱۹۹۹ اعزام کند ولی اولاً به بهانه جنگ کوسوو و دوم به این بهانه که دولت عراق اجازه خروج به پناهندگان نمی‌دهد، برنامه اعزام را دوباره لغو کرده است.

این وضعیت غیر قابل قبول است! سازمان ملل و دولتهای غربی می‌خواهند پناهندگان ایرانی را در شمال عراق نزدیک به ایران و در "محلّه امنی" که تاکنون صدها ترور در آن صورت گرفته است حبس کنند و از وظایف بین‌المللی خود کوتاهی کنند.

به کمپین فدراسیون در حمایت از پناهندگان ایرانی در شمال عراق بیبوییدید! نگزاریم که آنان این چنین با جان و امنیت پناهندگان بازی کنند

سازمان ملل می‌تواند پناهندگان را با کمترین امکانات معیشتی و بهداشتی، برای سالهای متمادی بلا تکلیف نگه دارد. از نظر آنان بهترین راه حل، نزدیک نگه داشتن پناهندگان به کشور خود می‌باشد تا در صورت امکان، آنان براضی و به اراده خود بتوانند برگردند (یا طبق شواهد و اتفاقات همیشگی توسط جمهوری اسلامی ربوده شوند).

واضح است که با هیچ استاندارد انسانی، نمی‌شود شمال عراق را امن نامید. دولت ترکیه چندین بار به آن منطقه حمله نظامی کرده است و تعداد بسیاری را کشته است. دولت مرکزی عراق هم در ۱۹۹۶ به دعوت حزب دمکرات کردستان عراق به آن منطقه حمله کرده و تعدادی از فعالین سیاسی را ربوده و یا به قتل رسانده است. جمهوری اسلامی ایران نیز دستگاه جاسوسی و ترورش را فعلاً در آن منطقه بکار انداخته است و تاکنون حداقل ۳۰۰ پناهنده ایرانی و فعالین سیاسی را در آن منطقه ترور کرده است. گروه‌های اسلامی نیز تحت حمایت جمهوری اسلامی و عربستان سعودی بر علیه مخالفین خود فتوای مرگ صادر می‌کنند و آنها را در صورت

با اتمام جنگ سرد، دولتهای غربی سعی کرده‌اند تغییرات منفی در اساس قوانین پناهندگی بوجود بیاورند که در تناقض با حقوق بین‌المللی پناهندگان می‌باشد. یکی از این "ابتکارات" بوجود آوردن "محلّه‌های امن" در کشور خود فراریان می‌باشد. از این طریق دولتهای غربی با همکاری سازمان ملل فراریان بیشماری را از عبور از مرز بین‌المللی (یکی از پیش شرطهای تقاضای پناهندگی) منع می‌کنند. در حالی که دولتهای غربی دلایل "انساندوستانه" برای این "محلّه‌های امن" در عراق، رواندا، بوسنیا و غیره ارائه داده‌اند، منافع سیاسی و اقتصادی معینی را دنبال می‌کنند. مثلاً در بوسنیا دولتهای غربی با بوجود آوردن چنین محلّه‌ای و به دام انداختن فراریان، به کشتار آنها خدمت کردند.

با در نظر گرفتن اینکه دولتهای غربی دیگر لازم نمی‌بینند خود را بعنوان مدافعین حقوق بشر در تقابل با بلوک شرق نشان دهند، آنان هر چه وسیعتر جلوی فرار میلیونها انسان از کشورهای خود را می‌گیرند و مسئله بین‌المللی پناهندگی را به مسئله داخلی تبدیل می‌کنند.

در ۱۹۹۱، در حالی که بیش از ۲۵۰ هزار پناهنده عراقی برای نجات جان و امنیت خود در مرز ترکیه منتظر ورود بخاک ترکیه بوده‌اند، این دولتها بجای اینکه بر دولت ترکیه فشار بیاورند که وظایف خود را تحت قوانین پناهندگی به اجرا در آورد، با کمک سازمان ملل، پناهندگان را به اجبار به شمال عراق برگرداندند. این اولین "محلّه امن" بود که پرنسپهای بین‌المللی را زیر پا گذاشت و اجازه نداد که فراریان از حق مسلم خود در تقاضای پناهندگی در خارج از کشور استفاده کنند.

چنین محلّه "امن" به نفع دول غربی و دولتهای ایران و عراق است. از نظر غرب، پناهندگان عراقی می‌توانند در شمال عراق در امنیت بسر برند و نیاز به عبور از مرز بین‌المللی ندارند. برای دولتهای بعث و جمهوری اسلامی نیز ماندن پناهندگان در منطقه‌ای بی‌ثبات امکان دسترسی به مخالفین خود را بوجود می‌آورد. همچنین